

Tot despre monitorizarea conținuturilor electronice

O DECIZIE CONTROVERSATĂ

Discutam în numărul precedent despre expunerea tot mai pronunțată a furnizorilor de servicii internet la riscurile juridice legate de răspunderea pentru conținuturile postate de terți pe platformele electronice puse la dispoziție de acești furnizori. Evocasem, cu acel prilej, problemele litigioase născute în Italia cu privire la *Google Video*, întrebându-mă – deloc retoric – cât vor mai rezista operatorii de servicii internet la presiunea juridică rezultată, în egală măsură, din prevederile nu întotdeauna clare ale legii și din modul în care judecătorii înțeleg să se apropie de această tematică în cauzele asupra cărora trebuie să se pronunțe.

În urmă cu trei luni, instanța supremă din Franța a dat o hotărâre nu doar controversată, dar aptă să influențeze instanțele inferioare în ceea ce privește calificarea răspunderii juridice ce revine unui furnizor de servicii de tip Web 2.0.

În raportul avocaților francezi de la *Nomos* se relatează despre modul în care suprema instanță a contrazis calificările unor tribunale din aval cu privire la întinderea răspunderii acelor *hosting providers* care, distinct de perimetrul electronic pus la dispoziția terților pentru a genera și posta conținuturi proprii, oferă și spațiu publicitar.

O ABATERE DE LA DIRECTIVA COMERȚULUI ELECTRONIC

La nivelul Uniunii Europene, Directiva 2000/31/EC privind comerțul electronic – care reglementează și tema răspunderii ce poate fi angajată în cazul furnizorilor de servicii ale societății informaționale – a fost implementată în țările membre, legile interne ale acestora cuprinzând prevederi uniforme atât în Franța, cât și, de exemplu,

Dr. Horațiu Dan Dumitru,
avocat colaborator senior,
S.C.A. „Mușat & Asociații”

în România. Potrivit acestora, în esență, furnizorii nu răspund dacă nu au fost conștienți de existența unor conținuturi ilicite, sau dacă, de îndată ce au luat cunoștință despre astfel de conținuturi, au acționat cu promptitudine, înlăturându-le sau prevenind accesul la ele. Directiva și legile interne nu introduc alte criterii și condiții de angajare a răspunderii în aceste cazuri. Nici nu circumstanțiază tipul de furnizor de servicii, atașându-i trăsături suplimentare față de cele cuprinse în definiția oferită de Directivă.

Cu toate acestea, cel puțin în Franța, jurisprudența consemnează existența anumitor dispute privind calificarea platformelor Web 2.0. Astfel, într-o opinie, acestea s-ar încadra în sfera unor editori de conținuturi, deoarece o parte însemnată a activității lor constă în oferta de spațiu publicitar. Într-o altă opinie s-a apreciat că ele se subsumează categoriei

furnizorilor de servicii hosting. Până la recenta decizie a curții supreme din Franța, această a doua opinie avusese câștig de cauză, fiind, de altfel, în consonanță și cu prevederile Directivei. Calificarea ca *hosting providers* are, totodată, menirea de a supune serviciile Web 2.0 exigențelor limitate de răspundere juridică, pe care le-am evocat mai sus.

TISCALI

Decizia pronunțată de curtea supremă schimbă însă orientarea asupra problemei, contrariind comunitatea juridică și pe cea a furnizorilor de servicii. Pârâta din dosar – *Tiscali Media* – nu ar fi acționat, după aprecierea celor mai înalți judecători, ca un simplu furnizor de spațiu pentru conținuturile terților, având în vedere tocmai oferta suplimentară de publicitate adresată terților. Această dublă ipostază ar fi de natură să transforme *Tiscali Media* într-un editor, cu o contribuție anume la alcătuirea conținuturilor de pe site-ul său, și, ca atare, răspunzător nu în maniera limitată a unui intermediar, ci – dincolo de limitele fixate de Directivă – ca un creator direct de conținuturi.

În opinia juriștilor francezi, decizia curții este criticabilă, nu doar pentru că se distanțează de practica judecătorească de până acum în această materie, dar și datorită detașării în raport cu dispozițiile legii. Deocamdată, confuzia creată la nivel jurisprudențial va putea fi înlăturată cu un prilej în care tot tribunalul suprem al Franței să se pronunțe într-o manieră tranșantă, pe baza unei motivări mult mai solide decât cea din cauza de față. Pe de altă parte, este de sperat ca o eventuală intervenție legislativă să limpezească această problematică poate chiar mai eficient decât o decizie de speță, dar numai în măsura în care va porni de la principiile înscrise în Directivă, și anume, preluarea poverii răspunderii nelimitate de pe umerii furnizorilor.